

זר בנים

"יזכור עם ישראל את... אברהם הראל, יאיר כפרי, סימה כפרי, יהודה הנרין... שם אחרי שם. לפתע פילחה זעקה חדה את חלל המחסן הגדול: "לא מת! לא מת!" וכאילו היה זה הסימן שהלבבות ציפו

דוגמה לכל שימשה יונה הראל (ימין), אשת רב־החובל של השלושה. היא לא פרצה בבכי. מאז חזרה ארצה, אחרי שנסתיימו החיפושים הרבים אחרי ניצולים, מקדישה יונה את כל זמנה לדאגה למשפחות פקודיו של בעלה. מתרוצצת מישיבה לישיבה אצל המוסדות כדי להבטיח את שיקומם הכלכלי.

לו, פרצו זעקות הבכי מכל העברים. מאות הקרובים והידידים של ימאי "ה" שלושה" החלו בוכים — מי חרשית, מי ביבבה מרה. לא היתה אף עין אחת שנשארה יבשה.

★ ★ ★

כי אזכרה זו היתה מזעזעת אף מאוד כרה רגילה.

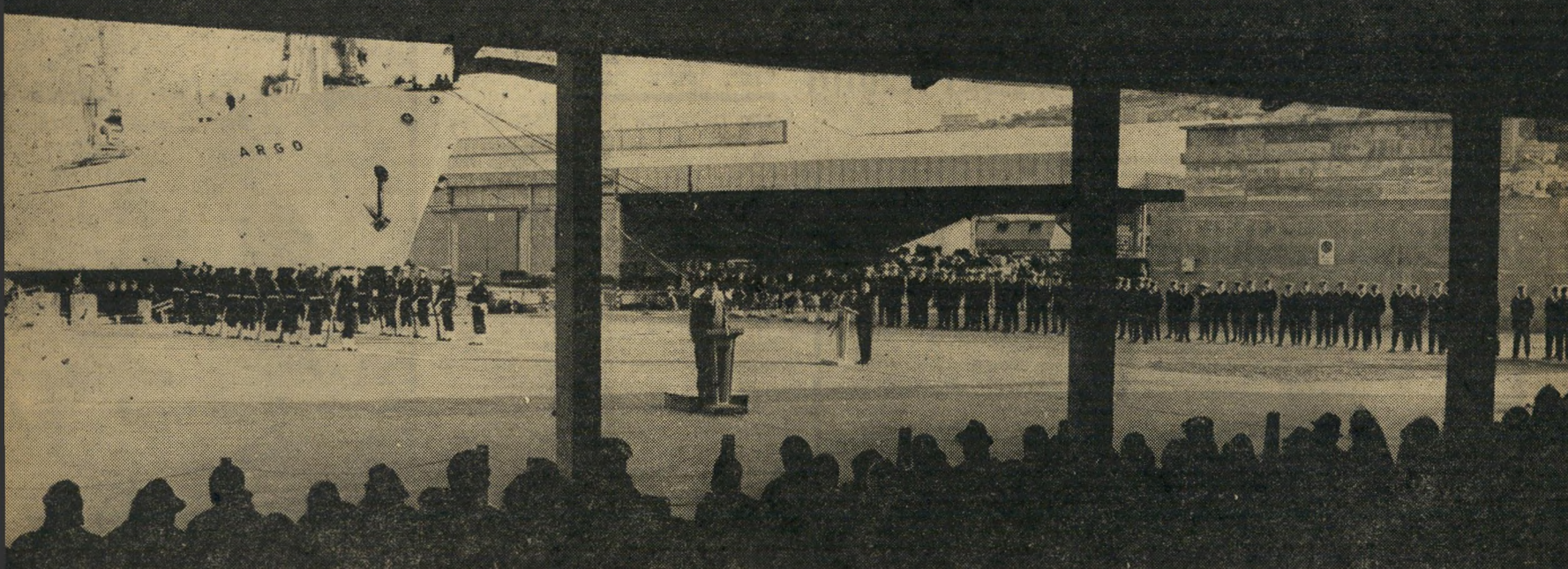
באזכרה רגילה, יש קבר. ישנה הווד" אות כי גופת האיש האהוב אכן שוכנת במקום זה. ואילו אנשי "השלושה" —

עד אותו רגע, לא מתה התקווה. כל לב ציפה, אולי, בסתר, כי פתאום יוסר הסייט. נגד כל הגיון, לא השלימו עדיין הלבבות כי מי שהיה — איננו עוד, שנעלם מבלי להשאיר אחריו כל עקבות. עד שהחל ה"יזכור". היה בה, בקריי

את השמות, חותמת של סופיות, כאילו רק באותו רגע מתו המתים. לכן הקיפה הזעקה את המחסן הפ" תוח, ואת הרחבה שלפניו, בו עמדו משמרות־הכבוד של חיל־הים, ואת ה" אוניה היוגוסלבית שעגנה ליד הרציף, ואת ספינות חיל־הים, ויצאה אל הים.

"בני! בני!" אמו של שלמה כ"ץ, קצין מכוונות, שהשאיר אחריו אשה בת 22 וילד בן 3, מתייפחת בבכי תמרורים. לידה: בעלה, נכה, שהגיע לאזכרה על קביים. בין המשפחות השכולות שאיבדו את יקיריהן באסון, יש מיקרים מזעזעים, וגם מיקרים סוציאליים קשים מאד הזקוקים לעזרה וסיוע מיידי.

אבא חושי נואם מול משפחות הימאים, כשימאי ח'ל הים ערוכים במישור כבוד, ומלחי אוניה יוגוסלבית מקשיבים על הסיפון